

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. november 17.
(vasárnap este)**

Cseri Kálmán

OROSZLÁN ÉS BÁRÁNY

Lekció: Jelenések 5,1-10

Alapige: Jelenések 5,5-6

Ekkor a vének közül egy így szólt hozzám: „Ne sírj! Íme, győzött az oroszlán Júda törzséből, a Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét.”

És láttam, hogy a trónus és a négy élőlény közelében, a vének között, ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek; hét sarva volt, és hét szeme: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk, megváltó Urunk, Jézus Krisztus azért, hogy nemcsak vágyakoznunk kell a teljes váltságra. Köszönjük, hogy te mindent elvégeztél. Köszönjük neked ezt a csendes vasárnap estét.

Könyörülj rajtunk, hogy arra használjuk ezt az órát, amire adtad. Olyan sokan most is rettegés között élnek. Nélkülöznek, fáznak, félnek, gyűlölködnek.

Magasztalunk azért, hogy minket ilyen jó körülmények között megajándékozol a te igéddel. Szeretnénk azt nagyon megbecsülni.

Könyörülj rajtunk, hogy amit most nekünk mondasz, azt magunkra vegyük. És amit te komolyan mondasz, azt komolyan vegyük. Őrizz meg attól, hogy úgy hallgassuk igédet, ahogy Lót vejei hallgatták, amikor a mentő evangéliumot mondta nekik: azt gondolták, tréfál.

Köszönjük, hogy te nem viccelődsz velünk, te mérhetetlen szeretetedből meg akarsz szabadítani, és fel tudsz szabadítani arra, hogy boldogan, szabadon neked éljünk.

Könyörülj rajtunk, és végezd ma este is az újjáteremtés munkáját bennünk igéd és Szentlelked által.

Ámen.

Igehirdetés

Ez az igeszakasz Jézus Krisztus személyével és értünk végzett munkájával ismertet meg minket. Ki Ő valójában, és mit tett értünk. Ma csak arra figyeljünk, amit arról mond ez a néhány mondat, hogy Jézusban egymástól merő-

ben különböző tulajdonságok csodálatos egységben és harmóniában voltak együtt. Mit jelent ez, és mi ennek a jelentősége?

Azt olvastuk, hogy itt a Szentírás két különböző metaforát használ egymás után Jézusra: Ő az oroszlán és Ő a bárány. Az oroszlán és bárány alaptulajdonságai eléggé különböznek egymástól. János sír, és azzal vigasztalja ez a menyeyei vén: „Ne sírj! Íme győzött az oroszlán Júda törzséből, a Dávid utóda, és ő felnyitja a könyvet és hét pecsétjét.” „És láttam, hogy a trónus és a négy élőlény közelében, a vének között, ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek;” — Mit jelent ez?

Azzal kezdődött ez a leírás, hogy „láttam a trónuson ülő jobb kezében egy könyvet, belül és kívül teleírva, hét pecséttel lepecsételve.” Ha egy akkori könyvtekercsnek a hátoldalára is írtak, illetve arra a tokra, amiben őrizték, röviden ráírták a benne levő tekercs tartalmát, akkor az kivételesen fontos dokumentum volt. Az testamentum (végzés) volt. Ez a végzés Istennek az emberiséggel való terve, tehát a történelemnek a terve és Isten szabadító terve: az üdvtörténet. Ez van ezen a tekercsen. És az, hogy hét pecséttel le van pecsételve, arra utal, hogy nagyon fontos, illetve csak az tudja, mi van benne, aki azt írta. És csak az törheti fel a pecsétet, aki képes végrehajtani azt a rendelkezést, amit tartalmaz a könyvtekercs.

Ekkor jön ez az erős hangú angyal, és fel is teszi a kérdést: „Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje pecsétjeit?” Tudniillik ez sorsdöntő az emberiség számára. Megvalósul-e Isten terve, Isten üdvterve, az emberiség szabadítására elkészített terve? Csak akkor valósul meg, ha valaki fel tudja nyitni a pecsétet. Ettől függ az emberiségnek a jövője.

És akkor így folytatódik a leírás: senki, sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt nem tudta felnyitni a könyvet, de még beletekinteni sem tudott abba. Ki méltó rá? El van készítve a szabadítás terve, most már csak végre kell hajtani. Ki képes erre? Kiderül, hogy senki. Egy angyal sem? Ő sem. Valamelyik angyalfejedelem? Nem. Senki nem jelentkezik, nagy csend van a mennyben.

És a császár? Mert a Jelenések könyvének szinte minden mondata a császár uralma ellen szól. Szerencsétlen császár akkor már dominus et deus-nak hívatá magát, mert azt képzelte, hogy ő a világmindenség ura és istene. De ő sem képes. Senki nem tudja felnyitni a könyvet. Akkor viszont nincs értelme a létnek. Akkor az ember élete olyan, mintha egy végtelenített alagútban száguldana minden cél és vezető nélkül. Így pedig nem érdemes, sőt nem is lehet élni.

János annyira átéli ennek a szörnyűségét és a maga tehetetlenségét, hogy semmit nem tud ezen segíteni, hogy sírva fakad. Zárójelben kérdezem meg: előfordult-e már, hogy a szó szoros vagy átvitt értelmében sírva fakadtunk, amikor láttunk valakit, akit szeretünk, és akinek Isten kínálta a megoldást, a szabadítást, és nem kellett neki? Nos, János sírva fakad ezen, és akkor jön oda ez a bizonyos vén és vigasztalja őt. Azt mondja: „Ne sírj! Győzött az oroszlán Júda törzséből, a Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és a hét pecsétjét.”

Az akkori olvasók pontosan tudták, hogy ez a két ószövetségi utalás a Messiásra vonatkozik. Az oroszlán Júda törzséből, Dávidnak az utóda, győzött. Min-

denki tudta, hogy itt Jézus Krisztusról van szó. A Messiásról, görögül a Krisztusról, arról, akit a levél olvasói közül nagyon sokan ismertek. Ő győzött, mert egyedül Ő képes visszaterelni a megtévedt emberiséget az élet útjára. Egyedül Ő tudta kiengesztelni Isten igazságos haragját a mi bűneink miatt. Egyedül az Ő áldozatát fogadta el a mindenható Isten érvényes elégtételként helyettünk, mert egyedül Ő lett olyanná, amilyenek mi vagyunk, emberré, de egyedül Ő volt bűn nélküli ezen a földön, és ezért vállalhatta magára mindazt, ami miatt mi ítéletet kaptunk.

Valóban Ő az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét. És észre sem vettük: az oroszántól megérkeztünk a Bárányhoz. Ez nem képzavar a Jelenések könyvében. Ez az irodalmi stílus, amit János itt használ, mindig egy azonos igazságot próbált több szempontból, több nézőpontból szemléltetni, más-más tulajdonságait kiemelve.

Valóban a Bárányról van szó. Miután János meghallja, hogy győzött az oroszán, „láttam, hogy a trónus és a négy élőlény közelében, a vének között, ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek; hét szarva volt, és hét szeme: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre.” — Nem akármilyen Bárány. A hét szarv azt jelenti: teljhatalmú. A szarv az erőnek, a hatalomnak a szimbóluma, a hetes szám pedig mindig a hiánytalan teljességet jelenti a Jelenések könyvében. Neki mindenre van hatalma, mindenhez van ereje. Neki minden lehetséges, az is, ami az embereknek nem. A hét szem azt jelenti: mindent lát, mindenütt jelen van, mindent tud. Nem kell neki magyarázni, nem kell még kérni sem tőle semmit. Szabad, de nem kell. Ő jól tudja, mire van szükségünk.

És mégis olyan, mint akit megöltek. Mert nemcsak Mindenható, hanem egyben áldozat is. Ez a Bárány áldozati bárány. Ez sem képzavar, hogy összevissza más-más tulajdonságára mutatna rá, hanem azt akarja érzékelteni, hogy mind az oroszánnak, mind a báránynak a pozitív tulajdonságai egyesülnek Jézusban. Ha kell, Ő oroszán, ami az oroszán erejét, hatalmát, tekintélyét illeti. Ugyanakkor egyidejűleg a bárány alázata, szelídsége, áldozatkészsége is ott van benne. És ez a kettő mindig együtt.

Ennyire igaz az, amit a Filippi levél 2. részéből sokan tudunk, Pál apostol oda dolgozta be azt az akkor már széles körben ismert Krisztus-himnuszt. Azt mondja Jézusról: Ő Istennel egyenlő, de megalázta magát, rabszolgai formát vett fel, hozzánk hasonlóvá lett, és engedelmes volt egészen a kereszthalálig. Hogy jön össze ez a kettő? Úgy, mint az oroszán meg a bárány jellemző pozitív tulajdonságai.

Az akkori olvasóknak és hallgatóknak ez nagy evangélium volt. Akkor zajlott az első szervezett keresztyén-üldözés, Domitianus császár kegyetlenül irtotta azokat, akik Jézus Krisztust vallották Úrnak, és nem a császárt. Ezrével dobálták a hívőket kiéheztetett vadállatok elé, a cirkusz közönségének nagyobb gyönyörűségére. Ekkor hangzanak el ezek a vigasztaló szavak: Nem akárki a mi Urunk. Ő oroszán, aki győzött minden ellenségünkön és ellenségén. Ugyanakkor bárány, aki a mi helyünkre állt oda. Oda, ahol Isten rajtunk hajtotta volna végre a megérdemelt ítéletet, és Ő szenvedte el helyettünk az ítéletet. Ezért ne-

künk életünk, örök életünk van. Még ha ma vagy holnap kivégeznek titeket a hitetekért, akkor is éltek, mert ehhez a Krisztushoz ragaszkodtatok.

Itt kerül sor ennek a fejezetnek a legszebb jelenetére, amikor ez után a megállapítás után, hogy meglátja a Bárányt, ezt olvassuk: "A Bárány odament, és átvette a könyvet a trónuson ülő jobb kezéből;" és amikor átvette azt, megszólalt a mennyei kórus és dicsőíteni kezdték Jézust, a Bárányt ugyanolyan szavakkal, mint amilyenekkel az előző fejezet szerint a mindenható Istent dicsőítették.

Nincs senki, aki végre tudja hajtani Isten üdvtervét, sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt. Nincs megoldás. Aztán egy valaki odamegy és minden póz nélkül, egyszerű mozdulattal átveszi a tekercset a Mindenható kezéből, és fel tudja bontani annak a pecsétjeit. Egyedül Ő, egyedül Jézus az, aki végrehajtja Isten akaratát. Egyedül Ő az, aki valóban tudott rajtunk segíteni.

Ezért javasoltam, hogy énekeljük el az elején ezt az éneket (630), mert mindjárt az első két sorában ott van ez a feszültség: Isten Báránya, te ott a Golgotán — erről az embernek eszébe jut a kiszolgáltatottság, az elesettség, a szenvedés, a halál —, teljes győzelmet vettél a harc után. A Báránynak nem szokása harcolni, nincs is fegyvere, nem tud harapni, nem tud rúgni. Itt az oroszlánról van szó, aki teljes győzelmet vett. Ez a két tulajdonságcsoport együtt volt és van jelen a mi Megváltónkban.

Oroszlán vagy bárány? A Biblia azt mondja: nem vagy, hanem és. Jézus egyidejűleg oroszlán és bárány. Mielőtt megpróbáljuk ennek az evangéliumát magunkra alkalmazni, javasolom: röviden fussunk végig az Úr Jézus földi életén: mennyire együtt, egymás mellett volt ez a két tulajdonság az Ő egész szolgálatában és kereszthalálában.

Egy falusi birkaistállóban látta meg a világot, de nem sokkal utána tekintélyes tudósok, külföldi államférfiak keresik fel, és azt olvassuk: leborulnak a kisgyermek előtt, és imádják Őt Istenként. Bárány és oroszlán. Tizenkét éves kis kamasz, amikor először felviszik szülei a jeruzsálemi templomba. Amikor ott felejtí magát, és visszamennek, megtalálják: „A tudósok között volt, akik csodálkoztak az Ő elméjén és feleletein.” (Még csak nem is a kérdésein.) Egyetlen szavával lecsendesítette a vihart, és megjuhászodott a háborgó tenger. De amikor haldoklott, alig hallhatóan azt mondta: „Szomjazom.” Minden betegséget meggyógyított, a gyógyíthatatlanokat is, de azt olvassuk róla: „a kereszten betegségeinket hordozta és fájdalmainkat viselte.” Szavára az ördögök is meghunyászkodtak és menekülni próbáltak. Mégis, amikor kínozták, mint bárány, az Ő nyírői előtt, néma maradt (ahogy olvassuk Ézsaiás könyvében). Tehetetlenül szenvedett odaszögezve a keresztre, de még ott is, ebben az állapotában is isteni teljhatalommal, azonnali hatállyal befogadott a mennybe egy gonosztevőt, az egyik latrot, akit vele együtt feszítettek meg.

Neki adatott minden hatalom mennyen és földön, és mégis szó nélkül tűrte, hogy leköpjék, felpofozzák, bekötötték a szemét és úgy verték bottal a fejét, és gúnyolódtak: ha próféta vagy, mondd meg, hogy ki ütött oda. A végletekig megalázták, és Ő mindezt csendesen tűrte. Ugyanazon tettében volt diadalmas, ellenállhatatlan oroszlán, és magát megalázó, mindenre kész bárány. Bá-

rány, akit meg lehet ölni, és mégis győztes, aki bűnön, poklon, síron, halálon és még az ördögön is egyedüli győztes lett.

A Biblia azt mondja: mindezt miértünk. Ez nem öncélú mutatvány volt, ez küldetés volt. Olyan feladat, amit csak Ő tudott elvégezni, amit az Atyától kapott, mert csak így lehetett segíteni rajtunk. Ő bűnné, bűnössé lett, hogy mi igazakká váljunk Isten színe előtt. Őt elhagyta az Isten, a kereszten így kiáltott: Miért hagytál el engem? Hogy minket soha ne hagyjon el, hanem velünk legyen minden napon a világ végezetéig. Ő, a mennyei örökkévaló lény, a pokolig aláta meg magát, hogy minket a magunk poklából felemeljen a mennybe. Elszenvedett minden gyalázatot azért, hogy minket részesíthessen az Ő, mennyei dicsőségében.

Nem fejtegetem tovább ezt a kettős-egy csodát a mi Megváltónk életében. Mi következik ebből, ami most már személyesen is érint minket?

- Az első: ha ezt végiggondoljuk, és komolyan vesszük, akkor sokkal jobban megismerjük Jézus személyét. Márpedig ez üdvösség kérdése, mert éppen a mai igénk szerint olvasott János 17-ben mondja Ő: „Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igazi Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” Őt igazán és egyre jobban megismerni mindannyiunk-nak nagy lehetősége.

Őt megismerni azt is jelenti, hogy nem valami eszményi embernek gondoljunk, hanem egyre közelebb kerül hozzánk ez a csoda, mit jelent az, hogy Ő valóságos Isten és valóságos ember volt. Mert erre a kettős egységre ember biztos, hogy nem képes. Mert ha valaki teljhatalmú, az nem fogja odáig aláznia magát, hogy fel is lehet áldozni másokért, mások helyett. A hatalom és a jóság együtt van Jézusban. A hatalom jóság nélkül könnyen zsarnokká teszi az embert. A jóság hatalom nélkül tehetetlen sopánkodáshoz vezet, de nem tud az ember változtatni. Őbenne tökéletes egységben volt és van ez.

Itt csak zárójelben jegyzem meg, hogy ugyanígy Őbenne és különösen a kereszthalálában vált eggyé az egyébként összebékíthetetlen: Isten igazsága és Isten szeretete. Mert Isten igazságos, és ebből nem enged. Ő a bűnt megbünteti, és a bűn büntetése az örök halál, a kárhozat. De nem akarja a bűnös halálát, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen. Ha végrehajtja az ítéletet, akkor nem menekül meg a bűnös. Ha megmenti a bűnöst, feladja az Ő igaz voltát — és Ő nem adja fel. Ő megbüntette a mi bűneinket, csak nem rajtunk, hanem Jézuson. Erről is szól ez az oroszlán- és báránykép itt a Szentírásban.

Ez tehát az első, ami fontos, hogy egyre jobban megismerjük Őt, ezt az Ő különös, sajátos természetét, személyiségét, egyéniségét is, és tudjuk azt, hogy kiben hiszünk és miért.

- A másik, ami nagyon fontos, hogy a Biblia arról szó. Hogy csak így lehetett rajtunk segíteni. Mert mi olyan mélyre süllyedtünk az eredeti pozíciónkból, az Istennel való közösségből, hogy csak az tud segíteni rajtunk, aki lejön a bűnnek, a lázadásnak ebbe a mélységébe utánunk, de emberfeletti erővel bír, és ki tudja emelni az emberiséget ebből a mélységből. Olyannak kell lennie, mint mi, aki egészen alászáll, aki bűnné lesz értünk. Aki kísérhető, aki megölhető, aki fizikálisan is szenved a fájdalmak miatt, és Ő mindezt vállalta. De nem

akárkinek kell lennie, mert másként csak együtt panaszkodik velünk ott a gödör alján. Olyan kell, aki kiemeli onnan az egész elveszett társaságot. Ezért kellett az Istennek emberré lennie. Ezért kellett emberré lennie Jézusnak.

Viszont tudhatjuk, hogy Ő ma is az, akiről szól alapigénk. Tehát Ő az, aki feltörte a hét pecsétet és végrehajtotta Isten üdvtervét. És ma is Ő a történelem Ura. Ez nagyon nagy vigasztalást jelenthet azoknak, akiknek néha Jánossal együtt sírni lenne kedvük amiatt, hogy a hazugság, a gyűlölködés, a gyűlöletkeltés, a hatalomvágy, a rágalmozás, a képmutatás, a gyilkos indulatok, — de így körülvesznek minket — e felett is úr az Úr, és a történelem kormányosa az Ő kezében van. Nem a hangosan kiabálók, ígéretők és fenyegetők kezében. Azok is az Ő kezében vannak.

Megint utalok arra, hogy mikor és milyen céllal íródott a Jelenések könyve. Az üldözés idején, amikor a császár azt gondolta, hogy ő az akkor ismert világ teljhatalmú ura. János a Szentlélektől ihletve újra és újra biztosította a hívő keresztyéneket arról, hogy nem a császárnak vannak ők kiszolgáltatva. Sok gonoszságot elkövethet ellenük, sokakat meg is ölethet közülük, de ő fölötté is úr az a Jézus, akiben ők hisznek. Hisszük-e mi ezt igazán, hogy Ő ma is bárány és oroszlán?

- A harmadik, ami talán a legközelebb kerül a szívünkhöz, az, hogy ha ezt, most már az udvarával együtt értjük és komolyan vesszük, nagy bátorítás számunkra, hogy bízzunk benne. Kire bízhatná rá jobban magát valaki, mint akiről tudja, hogy megért engem. Jézus tudja, hogy mit jelent embernek lenni. Mert Ő ezt a mi nyomorult emberi testünket vette magára a maga sebezhetőségével és esendőségével. Ő kipróbálta minden tekintetben, milyen az embernek lenni, mit jelent nélkülözni, mit jelent külsőleg vagy lelkileg magányosan élni, mit jelent úgy jót tenni másokkal, hogy azok szakadatlanul ártottak neki, és nem kellett a segítség, ami valóban segített volna rajtuk. Ő ismerte a nyomorúságot, a fájdalmakat, a halált — Ő meg tud érteni minket. Ő tud megérteni a legjobban bennünket.

Pál apostol, amikor leírja ezt a mondatot, amit idézni fogok a Galata levélből, akkor szinte a szívét teszi ki és mondja azt a galatáknak, hogy ne kelljen már bizonygatni nektek, hogy senki nincs, aki úgy szeret titeket, mint Jézus. „Ő szeretett engem is, és önmagát adta értem.” Valóban nincsen nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja a barátaiért. Jézus azt mondta: „ti az én barátaim vagytok, ha azt cselekszitek, amit én parancsoltam nektek.”

Sőt még ennél is továbbmegy. Azt olvassuk a Zsidókhoz írt levélben: „Nem szégyellt minket testvéreinek nevezni.” A benne hívőket ennyire közel engedi magához.

Ő megért minket, ismer minket, bízhatunk benne. Ugyanakkor tudhatjuk, hogy az önmagát feláldozó bárány természete mellett Ő ma is mint győzelmes oroszlán van jelen a hívők életében, akinek minden lehetséges. És ez azt is jelenti, hogy nincs az a bűn, amire Ő nem tudna teljes bocsánatot adni a bűnbánó bűnösnek. Nincs az a csapda, amiből, ha a magunk butasága miatt gyalogoltunk bele, akkor is ne tudna kiszabadítani bennünket. Nincs olyan összekuszá-

lódott helyzet, amiből Ő ne tudna szabadulást, kiutat nemcsak mutatni, hanem adni. És nem züllhetett olyan mélyre senki, ahonnan Ő ne tudná kiemelni. Nem sodródhatott olyan messzire Istentől senki, ahonnan Ő ne tudna nagy szeretettel minket visszavinni. És amikor már önmaga is lemond magáról valaki, Ő még mindig meg tudja mutatni, hogy Isten terve szerint mi az illető életének célja, tartalma, értelme. — Valóban nincs semmi gát, kegyelme mit ne törne át.

Akár a magunk személyes életére gondolunk most ezek alapján, akár szeretteinkre, akikért imádkozunk, akár a mi népünknek a jövőjére, vagy az emberiség történelmének a végkifejletére, ez nagy reménységet, biztonságot, békességet ad az embernek. Olyan békességet, ami minden értelmet felülhalad, de amivel egymást is tudjuk erősíteni.

Mindez hogyan lehet a miénk? Erre a Biblia azt mondja: hit által. Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy halálosan komolyan vesszük, hogy rászorulunk a bárány Krisztus, az oroszlán Krisztus segítségére. Csakugyan olyan nagy a baj, hogy nem tudunk magunkon segíteni, mások sem tudnak rajtunk. Ehhez az oroszlán Krisztus kellett, hogy bűnön, poklon, síron egyedüli győztes legyen. Ehhez a bárány Krisztus kellett, mert vérontás nélkül nincs bocsánat. Az Ő vére azonban kiontatott és megtisztít minket minden bűntől.

Aki ezt komolyan veszi, hogy rászorulok és tudom, hogy csak Ő segíthet, de bizonyos vagyok abban, hogy segített máris, csak nem vettem eddig komolyan, az az ember felszabadul minden önvád, félelem, lelkiismeret-furdalás alól, mert tudja, hogy teljes a váltság, mit Isten készített. És az Ő vérébe rejtve én, nyomorult, tiszta és igaz vagyok. Akinek ez átjárja az egész lényét, nemcsak a felszínt, az értelmét, hanem szívét, lelkét, mindenét, az felszabadul a hálás, szolgáló életre. Azt nem kell biztatni, hogy ezt meg azt tegyed, vedd már észre, kin segíthetnél, azt belül kezdi irányítani ez a dicsőséges Krisztus az Ő Lelke által.

Itt éljük át a másik csodát, azt, hogy az oroszlán-bárány Krisztusnak ezek a tulajdonságai kicsiben a benne hívők életében is megvalósulnak. Ő ad erőt ahhoz, hogy keményen ellenálljunk minden gonosznak, és teljes nyitottsággal engedelmeskedjünk mindannak, amit Ő mond. Hogy visszautasítsunk minden tisztátalan ajánlatot, ami nem tőle jön, de készek legyünk szelíden befogadni és megcselekedni mindazt, ami tőle jön. Egyáltalán, meg tudjuk különböztetni a kettőt, mégpedig élesen, pontosan és minden helyzetben. Ha pedig valami ködös és bizonytalan, akkor van kit kérdeznünk, van kihez fordulnunk.

Sok hívő emberből éppen ennek a két tulajdonságnak az egysége hiányzik, és az, hogy mindig az működjék, amire éppen szükség van. Ha most valami tisztátalannak ellen kell állnom, legyek kemény, következetes, megalkuvás nélküli. Ha most valakit gyengéden meg kell simogatni, akkor fogadjam el őt egyelőre olyannak, amilyen, és tudjam adni neki azt, amire szüksége van. Együtt a kettőt. Céltudatosság és rugalmasság — mikor melyikre van szükség. Határozottság és engedelmisség, de mindig csak a mi Urunknak való engedelmisség. Bátorság és szeretet. Bátor, mint az oroszlán, gyengéd, szerető, figyelmes, tapintatos, mint amilyen a mi Urunk volt mindazokhoz, akikkel találkozott.

OROSZLÁN ÉS BÁRÁNY

Ha ez megvalósul valakinek az életében, akkor felhangzik a szívében az ének és bekapcsolódhatunk a mennyei kórusba: „Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél, és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből, nyelvből, nemzetből s népből, és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.” (Jelenések 5,9-10).

A szolgáló Krisztus végül is maga mellé ülteti azokat, akik mindvégig állhatatosak maradnak. — Itt az előző fejezetekben ígéri: „Aki győz, megadom annak, hogy üljön az én királyi székembe velem, amint én is győztem, és ültem az én Atyám királyi székébe.” (Jelenések 3,21).

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, szeretnénk most az ének szavait személyes vallomásunkként elmondani: „Jézus, benned bízva-bízom, Elpusztulnom ó ne hagyj! Te, ki bűnön, poklon, síron Egyedüli győztes vagy: Gyöngé hitben biztass engem, Készíts arra, hogy én lelkem Láthat majd fenn, ó Uram, Mindörökké boldogan.”

Segíts elmondani most a magunk személyes imádságát is.

Ámen.

630

Isten Báránya

✂ Rappard, Dora (1842-1923)
✂ Vargha Gyuláné (1863-1947)

🎵 Rappard, Dora (1842-1923)

Is ten Bá - rá - nya, Te ott a Gol - go - tán

Tel - jes győ - zel - met vet - tél a harc u - tán.

Üd - vöt ta - lál - hat már az e - gész vi - lág,

Mert meg - fi - zet - ted ott bű - nünk vált - ság - dí - ját.

Fenn - szó - val hír - de - téd a ke - resz - ten:

"El - vé - gez - tem, el - vé - gez - tem!"